

Sygn. akt VI Ka 294/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014r.

sprawy A. P.

obwinionego z art. 87 § 1 kw i art. 95 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt II W 441/14

zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego A. P. w ten sposób, że :

uniewinnia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 87§1 kw opisanego w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku,

na podstawie art. 95 kw wymierza mu grzywnę w kwocie 100 złotych,

uchyla orzeczenie o srodku karnym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 294/14

UZASADNIENIE

A. P. został obwiniony o to, że:

w dniu 22 lutego 2014r. około godziny 8:10 w miejscowości J. na ul. (...), tj. na drodze publicznej prowadził pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (I badanie 0,10 mg/l, II badanie 0,08 mg mg/l),

w dniu 22 lutego 2014r. około godziny 8:10 w miejscowości J. na ul. (...), tj. na drodze publicznej prowadził pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz potwierdzenia ubezpieczenia pojazdu w zakresie OC, tj. wykroczenia z art. 87§1 kw i art. 95 kw.

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014r. w sprawie II W 441/14 Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze:

uznał obwinionego A. P. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 87§1 kw i art. 95 kw w zw. z art. 9§1 kw i za to na podstawie art. 9§2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych;

na podstawie art. 29 § 1 i § 3 kw w zw. z art. 87§1 i 3 kw orzekł w stosunku do tego obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy, przy czym na poczet tego orzeczonego środka karnego zaliczył obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 lutego 2014r. do dnia 1 kwietnia 2014r.;

na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpow zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając Skarb Państwa i nie obciążył do opłatą sądową.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego zarzucając:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109§2 kpw w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw) poprzez skrajnie dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów z jednoczesnym naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy (art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 109§2 kpw) w sytuacji, kiedy mając na uwadze charakter i okoliczności czynu a także właściwości i warunki osobiste sprawcy przyjąć należy, że mamy do czynienia z wypadkiem zasługującym na szczególne uwzględnienie.

Stawiając powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku (wykroczenie z art. 87§1 kw) i w konsekwencji uchylenie wyroku w zakresie pkt II jego części dyspozytywnej. Na wypadek utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I części dyspozytywnej w zakresie wykroczenia z art. 87§1 kw obrońca wniósł o zmianę pkt II części dyspozytywnej wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia środka karnego opisanego w art. 29§1 kw ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji – Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest zasadna.

Przede wszystkim trafny jest zarzut dokonania przez sąd rejonowy dowolnej oceny dowodów, a w konsekwencji błędne ustalenie, że obwiniony w dniu 22 lutego 2014r. kierował samochodem znajdując się w stanie po użyciu alkoholu.

Pierwsze badanie obwinionego wykazało w wydychanym powietrzu stężenie alkoholu w wysokości 0,1 mg/dm, kolejne przeprowadzone piętnaście minut później 0,08 mg/dm (protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k.7). Użyte do pomiaru urządzenie daje ok. 95 % ufności (świadectwo wzorcowania k. 8).

Zgodnie z normami zawartymi w przepisach – art.46 ustawy z dnia 26 października 1982r. – ze stanem po użyciu alkoholu mamy do czynienia wówczas, gdy stężenie alkoholu we krwi wynosi od 0,2 promila do 0,5 promila lub obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 do 0,25 mg/dm. Zdaniem sądu odwoławczego zatem sąd rejonowy dokonał błędnego ustalenia, iż w chwili zatrzymania obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, a dywagacje zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku o tym, że obwiniony w chwili gdy wsiadł za kierownicę musiał mieć de facto jeszcze większe stężenie alkoholu w organizmie są zupełnie gołosłowne i niczym nie potwierdzone. Z całą pewnością nie może być tu decydujące, że funkcjonariusz policji dokonujący zatrzymania wyczuł z ust kierowcy woń alkoholu. Należy podkreślić iż świadek K. J. zeznał (k.11), że wyczuł woń alkoholu. Stwierdzenie zaś zawarte w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „wyraźnie” jest nieprawdziwe. Skoro użyte do badania urządzenie ma granicę błędu wynoszącą 5 %, a poziom stężenia alkoholu podczas pierwszego badania obwinionego wynosił 0,1

mg/dm w wydychanym powietrzu, a drugie wskazywało na zawartość jeszcze niższą (0,08 mg/dm) to nie można wykluczyć, iż w chwili zatrzymania obwiniony A. P. miał rzeczywiście stężenie alkoholu w organizmie niższe niż próg stanu po użyciu alkoholu.

W rezultacie zatem należało obwinionego uniewinnić od popełnienia czynu z art.87§1k.w., a w konsekwencji uchylić orzeczone w pkt II części dyspozytywnej wyroku środki karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

W tej sytuacji za popełnione przez obwinionego wykroczenie z art.95k.w. należało wymierzyć mu nową karę . Zdaniem sądu odwoławczego uwzględniając zagrożenie ustawowe przewidziane w tym przepisie – kara grzywny do 250 zł. albo kara nagany wystarczającą dla osiągnięcia swych celów wobec obwinionego i uwzględniającą dyrektywy wymiaru kary z art. 33 k.w. będzie kara grzywny w wysokości 100zł.

Względy słuszności przemawiały za zwolnieniem obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.).